CITIȚI „DREPTATEA", TRIBUNĂ DE LUPTĂ ÎMPOTRIVA COMUNISMULUI !

Director
PAUL LĂZĂRESCU

Redacția și Administrația
Fără sediu

Cont virament la BNR Sucursala Municipiului București nr. 45.10.50.11

4 pagini — 2 lei

Dreptatea

ORGAN AL PARTIDULUI NAȚIONAL ȚĂRĂNESC
creștin și democrat

ANUL XXII

(Seria a IV-a nr. 170)

VINERI

31 august 1990

PIAȚA UNIVERSITĂȚII

Și de puține ori a ieșit la iveală la poporul român puterea de a suferi nepermis de mult, ca o sublimă ispășire a unoror relelor, voite sau ținute de atâtea ori a trebuit să-și ia ființa și odată cu ea și solul. Dar, prin dumnezeiasca putere, de fiecare dată ne-am salvat.

Ce povară a zădărniciei purtăm cu noi în suflet, atunci în fiecare amiază a zilei de 21 decembrie 1989, veniți în Piața Universității. Era doar o inexplicabilă tresărire a soartei? Noi stăteau acolo, deși aparent încă obișnuiții, și poate că nu reușeau să interpreteze ce va urma. Tocmai în acest obișnuit, ce atît de uniform pe mulți îi adunase, va pune în mișcare un grup de tineri, nucleul formîndu-l studenți. Ceea ce dădea distincție acestui grup de tineri, scufundați în el însiși, era profunda lor coeziune. Ai putea spune că fiecare se retrăsese în interiorul lui cu pentru a se reîntoarce la ceilalți și de acolo, din adîncimea adîncului, rămas ca un uriaș refugiu, scandau (aceștea cîteva primele vorbe auzite în piață): „Nu sîntem fiștiști !", „Fără violență !", „VREM LIBERTATE !".

După experimentul celor peste patru decenii de comunism, ființe de risipire a ființei naționale în toate punctele cardinale și atingînd la ea acasă excese de exterminării fizice și morale, neîncăpătoare uneori nici măcar în spațiile de iad, ieșirea în stradă pentru a-ți manifesta ceea ce s-a părut un adevărat miracol. Atunci am avut revelația unui gînd: „Biblia nu este o carte terminată". Mistuit de nevoința gîndului care nu înceta să mă părăsească, m-am uitat de acei tineri, privind cum printre brațele lor. Ce mîini se desenau ! Puteam crede atunci că tot cerul lumii s-ar fi dorit oglindirea în ceea ce noi.

Gestul lor cu brațele ridicate, modelînd atmosfera, părea ca o salut. În mod firesc trebuie să fi existat o legătură între gest și ceea ce vedeau cu auzeau ei. Nu întîmplător „VREM LIBERTATE !" se multiplica în emisii sonore care inundau piața și atît de larg îmbrățișa cerul. Apariția trupelor înarmate ridicate dintr-o dată, stavilă în fața teluului dorit „Disprețuitori de viață", cu piepturile goale, tinerii au continuat scandînd „Vom muri și vom fi LIBERI !". Atrăi într-o lume care oprește telul dorit n-ar mai fi posibil. Rămînînd mai departe în acea lume, ei nu și-ar mai fi găsit viața lor. De aceea, pentru a se ridica la propria lor aspirație și a rămîne în același timp fideli lor însiși, s-au pornit, eroic, asupra gurilor aducătoare de moarte.

Prin vărsările de sînge din decembrie 1989 în Piața Universității, tineretul român a plătit un tribut suprem. Acest tribut îl înalță, dîndu-i putința să la în stăpînire acel teritoriu ales drept loc de sacrificiu. Vechi texte referitoare la preistoria neamului glăsuiesc despre unele practici și obiceiuri potrivit cărora ridicarea unui altar urmat de sacrificiul suprem echivalează cu intrarea în posesie de către urmași a acelui loc sau peisaj inconjurător. Deci dacă jertfa a fost împlinită și atît de sublim încoronată de acele cuvinte „Vom muri și vom fi liberi !", reinvierea care-i urmează va trebui glorificată de-a pururi într-un spațiu de suflet ce sanctifică ființa unui neam, unică și irepetabilă în ordinea cosmică.

Acest spațiu se numește PIAȚA UNIVERSITĂȚII.

Nu văd de ce însemnele carosabilului să fie mai importante în acest spațiu decît sîngele crucificat al morților noștri tineri, continuînd, parcă, să ne vegheze, înfășurați, prin mantia murală a Universității. Și dacă sîngele prelins al Mîntuitorului a născut iarburile de sub cruce, unde este iarba din Piața Universității încolțind atît de firav din sîngele prelins al Mîntuitorilor noștri de Neam ?

Nu văd de ce, furați de interese cotidiene, din comoditate sau ignoranță, continuăm să strivim sub pasii greoi și repezi, sub roțile vehiculelor fugare, credința celor care în acest piață, dăruindu-se morții, au făcut posibilă voința de-înviere a unei națiuni ?

Ar trebui să intrăm desculți, spre a ne omagia morții, istoria, țara. În acest orizont străjuit de Universitate, Teatru, Muzeu și în care să fie readusă Statuia acelui om de stat român ce a construit la întregirea spațiului național, Sanctificate, ceea ce monumente, alături de pământul Pieții, ar deveni adevărate embleme ale ar asigura perimetrului bucureștean aspectul de sărbătoare națională continuă.

Actul [illegible] al frumosului [illegible] renunțînd la propria lor [illegible] spre a vitaliza un elan necesar smulgerii ființei naționale din periferia în care intrase, pentru a urma din nou drumul firesc către centrul său spiritual, ne obligă la reculegere și plosenie în acest spațiu numit PIAȚA UNIVERSITĂȚII.

Unde-i sînt troițele, capelele și biserica ?

Unde-i sînt clopotul și toacele ?

Unde-i liniștea din pajiștea presărată cu flori și iarbă, acestei piețe dorită cu adevărat centrul spiritual al națiunii?

Unde-i sînt arborii biblici și izvoarele tămăduitoare într-ale binelui, credinței și iubirii ?

Nu pot iubi înalt decît pămîntul Ierusalimului scăldat de sîngele Mîntuitorului Isus Hristos sacrificat pentru Credința în OM și pămîntul Pieței Universității din București scăldat de sîngele românesc al copiilor și tinerilor sacrificați pentru Credința de Libertate.

PIAȚA UNIVERSITĂȚII se deschide în sufletul românilor și locuitorilor de pe întregul pămînt ca loc al pietății, promulgînd, încă o dată, înțelepciunea afirmației „Secolul XXI ori va fi religios ori nu va fi deloc !".

Și cum solul nu este deocamdată refuzat, nu contenesc să cred că floarea nu mai există undeva. De aceea, Mărite Doamne, Tie mă închin atunci cînd întreb : Pămînt ivoriu, pe ce sol secerat se înalță floarea Ta ?

Prof. NICOLAE HAVRILIUC

Declarația grupului parlamentar P.N.Ț.-c.d. la comemorarea a 50 de ani de la Dictatul de la Viena

P.N.Ț.c.d., înțelege să realizeze acest popas pe marginea celor 50 de ani de la odiosul dictat de la Viena privind atît spre trecut cît și spre viitor.

Ne închinăm astăzi cu smerenie în fața sutelor de cetățeni pașnici ce au fost uciși de organizații militare și para-militare, horthyste, în fața românilor încadrați în batalioanele de muncă forțată din interiorul Ungariei, a celor trimiși pe frontul de Est la Voronej, a celor peste 200.000 refugiați și expulzați silniți să-și părăsească vetrele și avutul părintesc și, mai ales, în fața jertfei adusă de zeci de mii de ostași români căruți pentru eliberarea Transilvaniei de Nord și a Ungariei în anii 1944 și 1945.

E tributul de suferință pe care poporul român a trebuit să-l plătească fiindcă făcea parte din tabăra aliată, potrivnică regimurilor fasciste și totalitare. Reamintind o realitate istorică cu tot dramatismul ei nu înțelegem însă să rămînem cantonați în trecut.

Ca partid de orientare creștină dorim ca, după desolidarizarea Ungariei democrate de crimele și abuzurile horthyste, să căutăm elementele unei convietuiri pașnice cu țara vecină și elementele unei soluționări corecte, democratice, a problemei minorității maghiare din țara noastră.

Am luat act cu satisfacție de declarația Parlamentului din Budapesta care respinge orice intenție revizionistă, precum și de atașamentul membrilor U.D.M.R. din Cameră și Senat față de actul de la 1 Decembrie 1918 și declararea acestei zile ca zi națională a țării noastre și considerăm că, odată eliminate impedimentele legate de integritatea statului român unitar, pasul urmator trebuie să fie căutarea de ambele părți a unor soluții pașnice de convietuire în cadrul statului român.

Principalele elemente pe care ținem să le accentuăm sînt următoarele :

1. Premisa fundamentală este aceea a instaurării unei democrații reale (nu originale ori speciale) care să asigure tuturor cetățenilor, pe baza Constituției, a Declarației Drepturilor Omului și ale tratativelor internaționale, drepturi egale tuturor cetățenilor, inclusiv minorităților, în toate compartimentele vieții economice, sociale, și culturale. Considerăm că toate formațiunile politice, inclusiv U.D.M.R. trebuie să lupte pentru acest țel care odată realizat conduce și la rezolvarea unor probleme specifice.

2. Nici un democrat român și cu atît mai puțin P.N.Ț.c.d. nu poate lua în considerare un program cultural cu tendințe de deznaționalizare. De altfel în condițiile progresului tehnic de astăzi cînd radioul, televiziunea, comunicarea prin sateliți asigură contactul dintre indivizi și popoare situate la mare distanță, despărțirea forțată de limba și matca națională sînt imposibile, chiar dacă cineva ancorat într-o gîndire revoluțiă ar fi tentat să o întreprindă. Istoria recentă ne furnizează suficiente exemple în acest sens.

3. Imperativele vremii noastre sînt apropierea dintre oameni și popoare printr-o trepidă desfiecare a granițelor, printr-o circulație nestingherită a valorilor. Aceste imperative impun amendarea trepidă, prin educație politică, a reziduurilor unor mentalități izolaționiste, fasciste ori comuniste.

4. Oricît de bune ar fi legile, garanția unor drepturi egale, a convietuirii pașnice, o constituie oamenii și deci se impune cu prioritate eliminarea din societate a reziduurilor urii de rasă, de clasă, a superiorizării de orice tip. Pentru a inaugura o nouă eră, trăgînd toate învățămintele din trecut, sîntem de părere să se facă apel la fruntașii politici pentru ca descinzînd în mijlocul celor de un neam cu ei — români printre români, maghiarii printre maghiari, etc. — să propage o atitudine responsabilă, corectă, umană, începînd de la întîlnirile la locurile de muncă zilnice, în tren sau în piețe, pînă la cele mai înalte forumri.

Prohitatea conducătorilor politici, acordul deplin dintre ceea ce rostesc în public și ceea ce practică în relațiile intime printre apropiați, va fi ziduri de care se vor izbi inelitarile subterane, colportările extremiștilor invesmințiate în mantia interesului național. Această atitudine trebuie să inspire activitatea preoților de orice confesiune, a profesorilor și bineînțeles a fruntașilor politici

O gîndire greșită generează acțiuni greșite. Eliminînd zgura trecutului, situîndu-ne în contemporaneitate ,cu evul din care facem parte, considerîndu-i și pe ceilalți de alt neam o creație a divinității, vom fi cetățeni demni ai României și Europei.

★

Acest text a fost prezentat Camerei de către dl. Ion Diaconescu, prim-vicepreședinte al P.N.Ț.c.d. în numele grupului parlamentar.

Azi, 31 august, în Basarabia, dar și în toată suflarea românească

Sărbătoarea limbii

Cel mai fierbinte imn închinat limbii noastre strămoșești a fost scris, printr-o semnificație ce ocre numai destinul o poate naște și potrivi, în ciuda strîmbătăților fonfelor oamenilor și violenților istoriei, de un poet născut pe unul dintre cele mai vitregite pămînturi ale românismului, Alexandru Mateevici, slujitorul Domnului. Căzut în războiul pentru înfăptuirea României Mari, Al. Mateevici ne-a lăsat o cîntare a cîntărilor frumuseților graiului în care vorbim, cîndim și trăim.

Destinul nefast, oameni care a cufundat România în întunericul comunismului, al dictaturii, a răvit Basarabia, acestei încercate părți de românime, inaui dreptul de a-și scrie numele cu literele vechii Rome, inaui dreptul de a trăi într-o societate a limbii române. Timp de cinci decenii, pe un teritoriu milenar al limbii române s-a scris într-un alfabet și s-a vorbit într-o limbă străine ființei românului moldovean. Spre gloria sa în veac, generația actuală a Basarabiei, patrioți și democrați, dînd glas, după atîția ani de tăcere, dorinței a milioane de moldoveni de peste Prut, a ridicat pe piedestalul pe care stau marile comori, limba maternă, limba română. Sore cinstea moldoveni-lor basarabeni, limba a fost păstrată limpede în acest veac tulbure, fiind acum redată curînd viețuirii din străvechiul izvor.

31 august 1990, Moldova de pe malul stîng al Prutului sărbătorește un an de la urcînda limbii române. Iată o dată, dincolo de cotreeți, limba română a renăscut. Manifestările care se desfășoară în aceste zile la Chișinău și în sute și sute de localități din Republica Moldova sînt expresia unei adevărate revoluții a propriei ființe naționale de către milioane de frați de-ai noștri. Ei trăiesc acum acea adîncă emoție ce purifică sufletele și înnobilează în prezent și veșnicie. Prin sărbătoarea de la 31 august din Basarabia, civilizația limbii române capătă noi dovezi de întregire și permanență. Ne vom aminti cu acest prilej, o dată și încă o dată, că romînul nu piere, iar graiul său este dorul etern. Aceste realități de istorie, de prezent și de viitor ne alătură unii de alții, cei peste 30 de milioane de vorbitori de limbă română trăitori în bahulul lingvistic al acestei limbi.

Azi, 31 august, emoția noastră și devotiunea noastră pentru cinstirea limbii române sînt tot atît de mari și de vii precum ale fraților de dincolo de Prut. (E.M.)

Petice noi la haină veche

Bizare preocupări de cochetarie politicianistă din partea unor domni care se pretind a fi fost, pînă mai ieri, fii de muncitori !...

Procedeul „captării bunăvoinței", inventat de Lenin, i-a servit lui Ceaușescu să inducă în eroare o mare parte din responsabilii Occidentului, pe baza capitalului politic dobîndit în special în „momentul 1989". Camarila nomenklaturistă din jurul d-lui Iliescu a fabricat de asemenea, un capital politic — lupta cu „teroriștii". Dar nu s-a priceput să-l exploateze și l-a pierdut prin gafe urîțe, din ianuarie pînă în iunie.

Să nu uităm că cei care dețin puterea în România de azi provin din aparatul de partid comunist, aparat care nu a fost capabil să vină în întîmpinarea istoriei, blocat de propriile dogme, clișee și mentalități. Dl. Iliescu însuși era cotat ca un specialist în propagandă. Așa se explică interesul pentru „imagine", pentru „poză", paralel cu disprețul față de realitățile, nevoile și durerile țării. Occidentul nu vrea să sprijine o variantă originală de marxism, emanație a „gîndirii Iliescu". Nici votanții președintelui — cei 85 la sută —, nu simt vreo tragere de inimă să muncească, atîta timp cît atmosfera de provizorat se menține. Poporul român poate să facă sacrificii, dar vrea, de asemenea, să știe bine pentru ce le face, în ce constau ele, cît costă și cît durează. Însă regimul fesenist promite să încrere tot prin demagogie, măsuri de tip decret-lege, inspirații de moment și improvizații.

Dacă dl. Iliescu et comp. erau devotați țării, se gîndeau mai mult la găsirea unei soluții raționale de ieșire din criză și mai puțin la chestiunea leninistă a puterii. Piața Universității a reprezentat cea mai mare șansă pentru dl. Iliescu, o șansă ratată cu o zgomotoasă dovadă de incapacitate politică. Fesenismul, în mod evident, nu poate fi decît o cîrpăceală foarte costisitoare, care nu reușește să îmbrace trupul descărnat și plin de răni al națiunii. De vină nu e Occidentul pentru că nu se mai lasă îndulcoșat să-și golească buzunarele la vederea peticelor de brocart care încearcă să dea strălucire unui veșmînt învechit și zdrențuit.

CONSTANȚA MUNTEANU

„Încercăm să contribuim și noi ca libertatea să fie ireversibilă"

Convorbire cu domnul Alain Boinet, director al Asociației „Solidarités Roumanie"

Am putut vedea, din decembrie încoace, șiruri lungi de camioane imense, străbătînd sovoielile țării, adesea desfășurate în grea anacheabile. Erau semnele emoționante pe care ni le trimitea Europa. Înainte de a se face auzite oripilantele strigăte „Nu ne vindem țara !", Europa democrată, generoasă, se grăbea să ne întindă o mînă de ajutor.

Convoaiele lungi de camioane purtau, cel mai adesea, o inscripție devenită familiară multor mii de români : „Solidarités Roumanie". Ce este ea ?

Este o asociație independentă, non-guvernamentală, creată după 22 decembrie, în valul de emoție și simpatie cu care era privit atunci poporul român. Ea a fost susținută de personalități de prim rang ale vieții culturale și politice franceze : jurnalistul Bernard Pivot, academicienii Maurice Couve de

GEORGE ACHIM

(Continuare în pag. a 2-a)

Concediu la Neptun, la categoria „om sărac" (III)

DEOCAMDATĂ, PESTE TOT ESTE GREU

Construită în 1972, policlinica balneară „Doina" a devenit policlinică permanentă în anul 1975. Oferă pacienților tratamente dintre cele mai variate și solicitate. Aici se pune accentul pe factorii naturali de cură, pe fizioterapie etc. Spre deosebire de alte stațiuni din țară, la Neptun se pot face băi de nămol, de plante, sau băi în apă de mare. Doamna **Lucia Chiriac** este directoarea policlinicii și are 63 de angajați în subordine.

— Doamnă doctor sînt mulțumiți pacienții d-voastră ?

— Întrebați-i pe ei. Vin de 15 ani și mai bine, chiar de două ori pe an. Se simt bine ? Ce credeți ?

— Dumneavoastră unde vă petreceți concediile ?

— Din 1984, cînd am fost plecată ultima oară 14 zile la București și în Moldova, nu-mi mai iau concediu. Cînd am fost plecată, tot timpul am stat cu grijă să nu se fi întîmplat ceva la policlinică.

— Care este forul tutelar al complexului ?

— Acum Ministerul Apărării Naționale. Probabil Academia.

— Văd că dispuneți de o aparatură medicală ce arată destul de bine...

— Cu toate că are peste 25 de ani vechime. Am îngrijit-o. Abia anul acesta am mai primit două instalații mai noi.

— Oricine poate face tratament la dv. la policlinică ?

— Bineînțeles. În trecut nu prea s-a făcut reclamă, datorită circuitului oarecum închis al Stațiunii Neptun. În afară de pacienții obișnuiți, anul acesta avem prea puține solicitări, mai ales din străinătate.

— Cum ați trăit evenimentele din decembrie ?

— Aici a fost liniște. Pe 25 decembrie, în urma unui zvon, ne-am cam speriat. A venit armata să caute o cameră de tortură...

Am căutat cu toții, deși eu știam că nu este așa ceva. Cunosc policlinica și cu ochii închiși.

— Aveți greutăți, lipsuri ?

— Avem, dar ne descurcăm. Cu timpul le vom înlătura și sînt convinsă că vom fi ajutați atunci cînd vom formula solicitări. Deocamdată peste tot este greu.

OARE NU MERITĂ ATÎTA CONFORT PENTRU MUNCA LOR ?

Am stat de vorbă cu șeful policlinicii Neptun, dr. Alexan-

Grupaj realizat de VICTOR DANC

(Continuare în pag. a 2-a)

În sfîrșit, la topit

Aflăm că, cu chiu cu vai, s-a obținut în sfîrșit aprobarea pentru retopirea cărților nevandabile din depozitele librăriilor, cărți în valoare de 50 milioane lei, din totalul de 100 milioane de lei. Aceste cărți nu sînt altele decît operele alese și foarte alese ale primului tovarăș al țării, care reprezentau jumătate din totalul de cărți nevandabile. Dacă ar și dumneaiul...

(AURAȘ PĂCURAȘ)

Justiția în slujba adevărului ?

— o pagubă de 136 milioane de lei —

Revenim asupra subiectului invocării „lipsei unor date concrete", bazate pe documente, absolut necesare în procesul de curățire a societății românești și de luminare a adevărului în unele zone rămase întunecate ale trecutului nostru. Cred că sînt în asentimentul dvs. în momentul în care susțin ideea că abuzuri grave comise de cadre de conducere ale nomenclaturii comuniste de la nivelul județelor nu trebuie să rămînă nepedepsite.

Cu toate că în presa locală în județul Ialomița s-au făcut numeroase apeluri către cetățeni, de a se depune probe în legătură cu abuzurile comise de unele cadre din conducerea județului și în special de fostul prim-vicepreședinte Gheorghe Glodeanu — se pare că cele depuse, inclusiv probele domnul Nicolae Ionescu din Slobozia sînt privite cu neîncredere de procurorul șef al județului Ialomița, rămas în funcție de pe vremea cînd domnul Gheorghe Glodeanu răspundea de activitatea Procuraturii județului Ialomița.

Au existat numeroase cazuri de abuzuri în județul Ialomița din partea celor care trebuiau

ODETTE HANGANU

(Continuare în pag. 2)

O politică atît de iresponsabilă este o primejdie internațională (III)

PRIMEJDIILE UNEI POLITICI IRESPONSABILE

S.M. — Care vi se par principalele pericole în perioada următoare pentru România — nu vă întreb de pericolele pe plan mondial, deși momentul este fierbinte, pentru că ne-am propus să discutăm despre ce se întîmplă aici.

P.C. — Pentru că ați pomenit totuși de situația internațională, trebuie să vă spun că sînt extrem de nedumerit și extrem de alarmat de situația Transilvaniei. Tot ce s-a petrecut în Transilvania în aceste vremi și tot ce se petrece acum fără să știm, mă neliniștește profund. Situația Transilvaniei a rămas pusă în termeni arhaici de tot. Înnoirea politică și chiar morală a Europei n-a dus la nici o schimbare în această tensiune seculară dintre două națiuni în jurul unui petec de pămînt. Ceea ce era de făcut și trebuia să facă stăpînirea, era să învețe de la unguri cum se face propagandă eficientă. Aici a fost marea noastră scădere... Ungurii, cu relații mai multe, cu bani mai mulți, cu competențe științifice mai grele, au știut să-și susțină teza așa cum noi n-am știut s-o facem. Și la urma urmei ce să mai faci cu susținerea tezelor cînd la primul colț riști să ți se prins cu mîna-n sac să scoți azi una și mîine alta ? **Astea sînt primejdii internaționale, să ducă o politică atît de iresponsabilă încît să nu poată fi clar definită.**

D.M. — Nu credeți că acest conflict transilvan este unul artificial întreținut chiar cu scopul de a justifica vocația totalitară a autorităților noastre ?

P.C. — Există această presupoziție, dar trebuie să găsim verificările necesare ; există modalități pentru a găsi sorgintea acestor tensiuni și modalitățile de soluționare posibile. Dar asta este o lucrare politică în sine.

D.M. — Lipsa de rezultate ale comisiei Mănzatu, pare să fie relevantă în acest sens. Cum și de ce nu a adus nimic nou ?

P.C. — **Marea primejdie este exploatarea politică a momentului economic.** Evident că în această fază de tranziție tensiunile dintre vechi și nou sînt foarte acute și duc la distincții extreme de grave dar poate fi un ceas cînd lucea viabilă a inițiativei să fie folosită ca un instrument politic împotriva libertății presei și împotriva libertății individului sau poate fi folosită ca o **demonstrație prin**

Dialog cu domnul Petru Creția

P.C. — Probabil că rezultatul a fost unul programat...

D.M. — Putem presupune, deci, că și conflictul este unul programat...

P.C. — O comisie în principiu neutră și nelegată de vreun interes imediat de partid sau politic se află de fapt ancelată pînă peste cap în compromisuri și interese politice care nu sînt ale întregii națiuni.

Cît privește pericolul intern, este aproape redundant să vorbim despre aceasta...

MAREA PRIMEJDIE ESTE EXPLOATAREA POLITICĂ A MOMENTULUI ECONOMIC

S.M. — Pe de o parte, dar pe de altă parte constatăm că mulți se întreabă dacă există deja vreo primejdie internă, dacă nu cumva ne referim la lucruri inexistente.

suferință a ineficientei unui sistem inuoitor. Ar fi un mod de a vedea numai cu un metru înainte și anume exact metrul pe care vrei să-l vezi.

D.M. — Este, în plus, un prilej de a acuza opoziția că strînge capital electoral cu sîngele la alegerile viitoare.

S.M. — Pe de altă parte, **opoziția este chiar în situația de** a exploata politic această stare economică și ar fi absurd să n-o facă, cu atît mai mult cu cît, pentru această trecere la economia de piață, guvernanții nu nevoie de o credibilitate în afară pe care și-au distrus-o singuri. Este limpede că PNT-cd, de exemplu, are cu totul altă credibilitate fiind, din acest punct de vedere (pentru a nu mai discuta sinceritatea intențiilor) mult mai în măsură să realizeze această trecere. **Voiam să remarc deci, că o anumită exploatare a eco-**

P.C. — Trebuie ieșit din impasul economic. Pentru că ceea ce constatăm e că s-au inclestat două forțe istorie antagonice care se blochează reciproc. Vechile structuri ale economiei centralizate și planificate cu piața liberă. Se țin inclestate și-și dăunează reciproc. Cei din această situație vrea să profite toată lumea : de rău țării. Fiecare vrea să cîștige această criză în termenii care-i convin. Asta înțeleg prin manipularea politică a sfîrșit economice. Și de aceea spuneam că trebuie găsită o soluție mai tehnicistă.

S.M. — Cred că trebuie precizat foarte clar că acest profit este altfel obținut de opoziție, pînă în lume, dificultățile economice pe care nu le poate soluționa partidul aflat la putere măresc capitalul electoral al opoziției. Raportîndu-ne la condițiile concrete din România, cred că, în cazul unei viitoare alegeri cineva acestea vor fi cîștigate majoritatea de opoziție. Noi nu avem deci nici un interes să mostenim o situație economică dezastruoasă, din contra, cu cît actualul guvern va reuși să rezolve mai multe probleme, cu atît aceasta va fi și în avantajul nostru. Pun problema

Dialog realizat de DORA MEZDREA și SERBAN MADGEARU

(Continuare în pag. a 2-a)

Justiția în slujba adevărului?

(Urmare din pag. 1)

[illegible] la respectarea și aplicarea dreptății și adevărului.

Edificator în acest sens este semnalarea cîș: domnul Nicolae Ionescu a intentat o acțiune la Judecătoria Slobozia unui grup de oameni cu funcții de răspundere, inclusiv prim-vicepreședintelui Consiliului Popular al județului Ialomița Gheorghe Gheboianu, conform scrisorii nr. [illegible], care posedă o rezoluție de respingere din partea președintelui Judecătoriei Slobozia.

Domnul Ionescu s-a adresat apoi Procuraturii județului Ialomița pentru sesizarea în cunoștință a documentelor ce confirmau o serie de abateri grave și reținerea nejustificată a unor dosare penale care trebuiau înaintate celor în drept, fapte confirmate prin memoriul expediat cu confirmare de primire nr. 13518/02.1985.

Pe data de 22.06.89, domnul Ionescu primește un răspuns nu de la Procuratură, ci de la domnul Gheorghe Glodeanu [illegible]. În care se spunea: „...termenul de păstrare al proceselor verbale de verificare gestionară este de numai cinci ani, după care se predă la I.J.V.R.M.R...." Dar în acest caz nu era vorba doar de... „simple procese verbale", ci de peste 30 de dosare penale privind pagube materiale și plăți fictive prin nr. de fale în valoare de peste 136 milioane lei.

Mai mult decît atît, reglementările în vigoare la acea dată au limitat termenele de păstrare la maxim cinci ani pentru dosarele penale. Cel puțin următoarele dosare nu trebuiau predate la I.J.V.R.M.R.:

1. Dosarul penal înregistrat sub nr. 8489 la 31.12.1982 la Consiliul Popular județul Ialomița, pentru a fi înaintat Procuraturii.

2. Dosarul penal cu constatări la Consiliul Popular Andrășești, 1982.

3. Dosarul penal cu constatări la Asociația de locatari nr. 2 Slobozia din 1981—1982 și Asociația de locatari nr. 8, din 1982.

4. Dosarele penale de la Consiliul Popular Balaciu, din 1980, Consiliul Popular Ciochina, din 1982, Consiliul Popular Sudiți din 1980, Consiliul Popular Perieți din 1982, Casa Corpului Didactic, din 1980.

Despre aceste aspecte a fost sesizată și Comisia constituită pentru a analiza și ancheta abuzurile săvîrșite de unele cadre din conducerea Consiliului Popular județul Ialomița. Deși domnul Ionescu a expediat acestia documente edificatoare în acest scop, comisia respectivă ce este condusă de procurorul șef al județului Ialomița, Nicolae Cristian, nu acordă atenția cuvenită.

Domnul Nicolae Ionescu a tinut să ne precizeze că abuzurile celor din conducerea județului Ialomița mergeau pînă într-acolo încît erau nesocotite chiar hotărîri ale instanțelor judecătorești, folosind presa locală. Astfel, o decizie de imputație avînd nr. 11, emisă la 15.02.1979 de Leașgănul de copii din Slobozia pentru paguba de [illegible] lei, unde vinovate au fost [illegible] 72 persoane, iar prejudiciul a fost recuperat integral [illegible] se confirmă de adresa [illegible].11.1980 a Leașgănului din Slobozia) a fost [illegible] ca urmare a intervențiilor „forurilor județene", printr-un articol cu afirmații calomnioase la adresa organului [illegible] folosindu-se de denaturare, falsificare [illegible] despre [illegible]. Cum recunoștea [illegible] ce referea-se-o „articolul" [illegible] pe [illegible] decembrie 1980 în „Tribuna Ialomiței" și semnat de Ion Alecu.

Din sentința [illegible] 1980 la Dosarul [illegible] rezultă că instanța de judecată a admis contestațiile doar a 13 persoane din cele 72 precizînd că termenul legal de contestare era de 15.03.1979 și nu 1980. Că nu s-a făcut nici o contestație la Comisia de judecată rezultă și din adresa nr. 496/1980.

În condițiile puterii excesive a nomenclaturii locale, numai reprezentantul Procuraturii a avut curajul să fie obiectiv și categoric, așa cum rezultă și din mențiunea sa la Sentința civilă nr. 490/8.04.1980, din care cităm: „...În fond, reprezentantul procuraturii pune concluzii de respingere a contestațiilor formulate de contestatori, de menținere a deciziilor de imputație ca temeinică și legală".

Cu toate acestea, urmare „îndrumărilor" lui Gheorghe Glodeanu se stabilește o răstălmăcire și denaturare a adevărului folosindu-se calomnia și unul de fals în susținerea unor afirmații neadevărate.

Articolul mai sus menționat, semnat de domnul Ion Alecu, a determinat formarea unui material care a fost înaintat Comitetului de Stat pentru problemele Consiliilor Populare, pentru a se cuba dismembrarea și îndepărtarea domnului Nicolae Ionescu în funcția de revizor contabil principal de la Corpul CFI al Consiliului Popular al județului Ialomița, după cum o confirmă și adresa Procuraturii Generale a RSR nr. 4526/5457/1985, din care cităm: „...competența soluționării litigiului existent revenind organului administrativ ierarhic superior, unității care a dispus transferul în alt loc de muncă..."

Ajuns în această situație, domnul Nicolae Ionescu a făcut numeroase memorii care au rămas însă fără răspuns. Unele dintre acestea se refereau la situații ce ar fi putut fi preîntîmpinate, avînd în vedere că aceste sesizări au fost expediate încă din ianuarie 1990.

N. R. În cotidianul „Ialomița Liberă" de simbătă 18 august 1990 sînteem informați prin articolul semnat de Ion Alecu, că „inculpatul Gheorghe Glodeanu a fost trimis în judecată la Tribunalul județean(...) Dosarul Glodeanu cuprinde trei infracțiuni și anume:

1) Deținere de muniție. I s-au găsit 69 cartușe calibru 5,6.

2) Înșelăciune în dauna avutului obștesc. Se reține un prejudiciu de 1 milion lei.

3) Abuz în serviciu contra intereselor obștești."

Ocuparea Pieții Universității pornește de la cîte un accident

„Zona liberă de neocomunism din Piața Universității este martora, de aproape o săptămînă, a unor adevărate lupte de stradă, începînd din jurul orelor 18,00 și continuînd pînă după miezul nopții. Toate aceste ocupări ale Pieții, urmate de incidente violente au un punct de plecare comun: accidentele de autoturisme cu recidive și în acțiunile anterioare de ocupare a zonei.

Astfel, vineri, 23 august la orele 17,55 autoturismul cu numărul de înmatriculare, 17—B—7707 este lovit de o Dacia CN, culoare albastră cu numărul de înmatriculare, 1—B—[illegible] zgomotul produs de acest accident făcînd ca marea parte a celor aflați pe trotuare să pătrundă pe carosabil.

Un alt eveniment, cel puțin ciudat s-a petrecut cu circa două ore înaintea acestui accident: un Opel de culoare gri, cu numărul 3—B—6045 oprește sub balconul de la Universitate, de unde. În văzul tuturor, doi țigani scot benzina din rezervorul mașinii. În acest moment mașina, probabil furată, se află parcată lîngă Arhitectură.

În jurul orei 19,40 trupele poliției sosesc la Universitate procedînd la arestarea și lovirea celor aflați pe stradă. O bătrînă de nouăzeci de ani, pe nume Neli Miller, sosită de curînd din Franța, este lovită de către polițiști. Din acest moment, poliția intervine brutal. În fața Teatrului Național, domnul Gelu Voican privește dintr-un Oltcit desfășurarea evenimentelor. În timp ce în dreptul străzii Onești trece într-o mașină domnul Viorel Ursu, ministrul de interne. Între timp are loc un nou accident între Opelul TC 1078 și Dacia 1—B—9990, la intersecția străzii Onești cu bulevardul Nicolae Bălcescu. În scurt timp, manifestanții din această zonă sînt încercuiți de către polițiști.

Sîmbătă, 26 august, ora 13,50. Cîțiva demonstranți coborîră pe carosabil. Un Renault 16, culoare albastră lovește în viteză un tînăr, care datorită impactului este trîntit la pămînt.

În jurul orei 20 străzile laterale de pe bulevardul Nicolae Bălcescu sînt blocate, de către armată în timp ce Piața este blocată de către polițiști. Seara tîrziu, grupul de militari din dreptul cinematografului Patria deschide foc de avertisment.

Pe bulevardul C. A. Rosetti demonstranții blochează drumul. Din acest moment încep incidentele din această zonă, demonstranții aruncînd cu sticle către scutieri. A doua zi, duminică 27 august, în toată zona se putea observa un strat gros de sticlă spartă. Și în această zi, după ce manifestanții reușesc să oprească circulația într-un sens, în jurul orei 18, Dacia de culoare verde 13—B—8236 lovește un Oltcit de culoare gri 1—B—3401. Manifestanții ocupă Piața strigînd „Jos Iliescu" „Demisia", „Nu vrem cartele".

Ora 20.15. Sute de polițiști cu scuturi lovesc oamenii pașnici aflați în zonă. Panica creată nu îndepărtează manifestanții care continuă să strige. Se fac zeci de arestări.

Momente de coincidență stranie care au guvernat incenutul desfășurării baricadelor nu fac decît să ridice noi semne de întrebare. Ultimele ocupări ale Pieții Universității de către demonstranți au fost precedate de accidente de autoturisme care, nu par să fie întîmplătoare, probabilitatea unor astfel de întîmplări părînd neverosimilă.

Romulus — Vasile Cristea

Argumentele diversiunii

Într-un articol publicat anterior atrăseam atenția asupra faptului că Poliția a intervenit asupra demonstranților din Piața Universității la fortă, fără a încerca un dialog cu ei. Iată că aseară s-a încercat și cu vorba bună și s-a reușit. Atunci cînd un grup de manifestanți au vrut să ocupe carosabilul, trei polițiști au reușit, numai prin discuții, să-i țină pe loc. Fără bastoane și scuturi! Deci se poate. Încet, încet, Poliția își schimbă mentalitatea. Nu vrea să mai fie Miliție! Este un început bun și promițător. S-au convins și polițiștii că orice acțiune violentă dă naștere la o reacție violentă. Acum este momentul ca toți să dăm dovadă de calm și înțelegere și să contribuim la dezamorsarea tensiunilor sociale. Amplificarea violenței nu folosește nimănui. Sînt destule probleme grave care trebuie rezolvate. Promisiunile electorale făcute de F.S.N. au rămas vorbe goale! Aceasta este una din cauzele care crează nemulțumiri. Orice revendicare, însă, trebuie exprimată într-un cadru legal, organizat. Altfel, vom trăi în haos. Și nu e bine. Nici pentru cetățeni, nici pentru autorități. Oricum, cei trei polițiști merită felicitări. Au fost mult mai eficienți decît sutele de scutieri desfășurați în fiecare seară în centrul Capitalei!

DACĂ ȘI ÎN 13 IUNIE S-AR FI PROCEDAT ASA...

Aseară s-a făcut dovada că atunci cînd se dorește un dialog real, acesta este posibil și dă rezultate mult mai bune. Este momentul ca și alte autorități să înțeleagă că numai prin dialog se poate rezolva orice problemă!

IOAN ITU

Verificați-vă cunoștințele de matematică

— Teste în sprijinul candidaților la treapta I —

Test 11

1.

Să se rezolve ecuația:

$|x-1| - 2|x+2| = 0$

2.

Un paralelipiped dreptunghic are laturile bazei de 3 cm și 4 cm, iar înălțimea de $5\sqrt{3}$ cm. Se cere:

a. lungimile diagonalelor paralelipipedului.

b. unghiurile acestor diagonale cu planele bazelor.

3.

Se consideră un tetraedru regulat ABCD de muchie a. Fie I și J mijloacele muchiilor AB și CD.

a. Să se demonstreze că $IJ \perp AB$ și $IJ \perp CD$.

b. Să se calculeze distanța I.J.

Rubrică realizată de M. MATEESCU și V. DAMIAN

O politică atît de iresponsabilă este o primejdie internațională (III)

(Urmare din pag. 1)

în maniera aceasta, doar pentru a arăta că nici măcar un calcul rece și cinic nu ne-ar putea îndemna la vreo obstrucție în fața inițiativelor constructive. În realitate, cei mai mulți dintre noi ne aflăm în opoziție, tocmai pentru că respingem cinismul politic și pentru că ceea ce vrem după zecile de ani fără orizont, este reușita României.

P.C. — Tocmai. Îngrijorarea vine din faptul că puterea actuală gîndește și acționează diferit. Aici apare o diferență de strategie și de etică politică. Pentru că eu sînt dispus să vă cred pe cuvînt că partidul dvs. n-ar încerca să împiedice locul bun al forțelor economice chiar dacă ele ar favoriza și puterea.

S.M. — Cu riscul de a fi prea insistent: interesele de partid sînt acum mărunte. Am suferit prea mult cu toții pentru a le putea pune pe primul plan. Interesul pentru un partid puternic vine în primul rînd din necesitatea lui ca forță de echilibru și de normalizare.

P.C. — Totul se joacă în mentalitatea majorității electorale. Cîtă vreme beneficiem de alegeri ipotetic și practic libere, acolo se joacă totul. Politica merge cu tot instrumentarul ei în direcția de a cîștiga pe acești oameni pentru o viață națională mai nouă și mai sănătoasă, de a-i dezvăța de vechile tipare. Mulți pot să zică latent și inconștient: „Mustii-ne, da-ți-ne de mîncare!" — este o mentalitate foarte răspîndită.

TELEVIZORUL ESTE UCIGAȘ DIN PUNCT DE VEDERE AL PROPAGANDEI

S.M. — Vorbim de mentalități, ele sînt mult influențate de mass-media. Presa scrisă e foarte importantă desigur, dar a opoziției este însă sabotată. Rolul televiziunii este extrem de mare. Credeți că sînt sanse ca televiziunea să albă o influență pozitivă asupra mentalităților?

P.C. — Numai dacă se poate obține un post liber de televiziune. În cadrul structurii actuale nu cred că se poate schimba nimic. S-a ajuns la niște recorduri de simulare a liberalizării care sînt din ce în ce mai transparente și din ce în ce mai complicate. Asa cum zileți mentalitățile sînt foarte mult controlate și dirijate de acest tip de media. Unul din telurile activității politice de astăzi ar fi obținerea unui post de televiziune liber.

D.M. — Să reținem că în Uniunea Sovietică nici nu s-au înființat partidele de opoziție și Gorbaciov a propus deja înființarea cîte unui post de televiziune pentru fiecare formațiune politică.

P.C. — Da. Și cred că trebuie să avem destul de riguros respect pentru lumea în care ne-am hotărît să trăim, pentru a ști că viitorii telespectatori vor fi sensibili la diferența de calitate, de moralitate, de informație, între un post și altul de televiziune. Sigur, că obișnuiți cum am fost pînă acum, nu putem ieși din tiparele acestea și televizorul este ucigas din punct de vedere al propagandei, mai ales la o populație care citește și nu citește, știe cîți și nu știe cîți (vreau să spun rafinat politic), pentru oameni este cu atît mai greu să înțeleagă, cu cît nimeni nu i-a ajutat timp de atîția amar de ani să înțeleagă ceva din lumea asta. Nimeni nu i-a ajutat și văd că nimeni nu-i ajută. Văd pe mulți oameni spunînd „Ioleu, dar înapoiați mai sînteți!". Sîntem, pentru că n-a făcut nimeni un gest elementar să ne ajute. Nu vreau să spun că aceasta este mare lucru, dar se poate instaura premisa unei vieți politice mai libere dacă informația ajunge la cît de locuitor ajunge altfel și ajunge mai bine. Fără asa ceva mă tem că și electiunile vor fi problematice.

S.M. — Insistînd asupra ceea ce ar putea să facă televiziunea n-am văzut deloc — și din ianuarie pînă acum ar fi fost timp suficient — să fie realizate documentare legate de ceea ce înseamnă viața în Occident. Foarte mulți oameni au păstrat doar teama legată de nesiguranța locului de muncă, criminalitate, altele asemenea, dar despre eficiența muncii, despre forța sindicatelor, despre cantitatea și calitatea muncii manageriale, despre o civilizație a străzii pe care noi nu o avem, despre numărul de oameni care zîmbesc pentru că viața pe care o duc le-o permite, n-am văzut nimic, iar aceasta este necesar pentru că oamenii trebuie să știe încotro vrem să mergem.

P.C. — Vor fi gîndind redactorii: ne puneți să facem propagandă pentru străini! Asta este încă o variantă la formula „Să nu ne vindem țara", adică s-o lăsăm în întunericul ei pentru ca nu cumva să înțeleagă ceva dintr-o viață normală.

S.M. — Am văzut reporteri ai televiziunii care prezentau imagini dintr-un lagăr de refugiați din Austria, dar altceva decît asta nu reușeau să vadă cu excepția unor imagini foarte frumoase din muzee, dar cine poate crede că muzeele ne-au lipsit în primul rînd timp de 50 de ani?

P.C. — Ca să conchidem, cred că directiile esentiale către care trebuie să ne concentrăm eforturi acum sînt libertatea și calitatea informației în sensul cel mai larg, informația nu numai factuală, informația de principii, informația de adîncime, chestiunea organizării opoziției și o bună atitudine față de domeniul economic.

„Încercăm să contribuim și noi ca libertatea să fie ireversibilă"

(Urmare din pag. 2)

Murville și Michel Déon, scriitori și membri ai Academiei Le Roy Ladurie, Antoine Blondin, André Chamson.

Inițiativele asociației au fost, de la început, de amploare: distribuirea a 80 de tone de alimente și îmbrăcăminte, de care au beneficiat, în mod direct, 13.000 de persoane din 30 orașe-cheie. 7 copii, 1 elev și 2 studenți din București și Brașov.

— repartizarea a 3.000 de cărți oferite de editura Robert Laffont, bibliotecilor din principalele orașe universitare;

— livrarea a douăsute de pachete către [illegible] Scriitori.

Au fost efectuate pînă acum cinci mișcări de amploare în România și altele vor urma.

Cum privește asociația viitorul imediat al acestei acțiuni o aflăm din programul acesteia: „Se poate spune că România este o țară din lumea a patra. O mare sărăcie afectează o numeroasă parte a populației, îndeosebi persoane vulnerabile, ca tinerii, orfanii, vîrstnicii, handicapații. Situația politică este de asemenea foarte instabilă.

Absența oricărei libertăți de expresie, timp de aproape o jumătate de veac, a creat o imensă nevoie de comunicare și de schimburi.

După un raport recent primit de la Quai d'Orsay, un român din patru cunoaște franceza, iar 77% dintre români contează în chip deosebit pe un ajutor al Franței.

Solidaritatea noastră trebuie să fie la înălțimea speranțelor lor.

Poporul român are mare nevoie și merită tot sprijinul nostru".

Acesta să fie oare Occidentul decadent de unde ne vin complotiști, drogați, extremiști de dreapta, patroni și somaj sau e cazul să ne cuprindă, pe mulți dintre noi, o rușine imensă, răscumpărătoare?

L-am cunoscut zilele trecute pe domnul Alain Boinet, directorul acestei acțiuni, un om de scoarță și un om de suflet. Și știe să vadă tot ce e de văzut, să cumpănească drept și, odată întors în țara lui, să depună mărturie.

De fiecare dată la întoarcerea în Franța, domnul Alain Boinet face un serviciu ideii de democrație în România, cel puțin tot atît de mare precum la sosire, acompaniind convoiul de camioane.

Alain Boinet este fără îndoială înăuntrul realității românești. El are o privire lucidă, implicată și critică. Nu face considerații despre situația politică, încadrîndu-se în statutele asociației sale și mă roagă, politicos să evităm orice întrebare în acest sens, dar îi simt din toi ceea ce spune că are o percepție clară și sigură a ceea ce se întîmplă la noi. Iată convorbirea noastră:

REP.: Domnule Alain Boinet, vă rog să detaliați puțin mijloacele și finalitățile Acțiunii Solidarités Roumanie?

A. B.: Asociația a fost creată în Franța, imediat după 22 decembrie 1989, cu scopul de a aduce un sprijin material, dar și cultural, României. Ea a primit, de la constituirea sa, suportul moral al unor mari personalități, mă gîndesc la Bernard Pivot, André Glucksmann sau Emmanuel Le Roy Ladurie și a altor ziariști, scriitori, oameni politici, de dreapta sau de stînga, pentru că trebuie spus că Revoluția română și evenimentele care au dus la căderea lui Ceausescu au provocat în Franța o mare mișcare de solidaritate în toate mediile.

De la început, prima jumătate a lui ianuarie, asociația noastră și-a fixat două axe de ajutorare: un ajutor nutrițional, cu alimente pentru copii între 3 și 18 ani din orfelinate și o altă axă, un sistem de ajutor cultural, care s-a concretizat, mai în prezent prin adunarea de cărți îndeosebi de la editura Robert Laffont, repartizate bibliotecilor din centrele universitare și de material necesar tipăririi, donat Uniunii Scriitorilor. Am încercat și înțelegem să continuăm, pe aceste baze.

REP.: Sînt citeva nume de intelectuali, printre inițiatorii acțiunii, foarte cunoscute și prețuite în România. Să înțeleg că sprijinul intelectualilor este preponderent?

A. B.: Într-adevăr, asociația dispune de sprijinul unui număr de intelectuali cunoscuți dintre care pe dînșii i-am amintit și sprijinul lor este important pentru acțiunea noastră în România, deci, în chip direct, ei sînt utili poporului român. E adevărat că în Franța, s-a născut o imensă mișcare de solidaritate cu România, cum eu nu-mi amintesc să fi văzut vreodată, ceva extraordinar. E adevărat că, apoi, în săptămînile și lunile care au urmat, mai mulți jurnaliști au constatat că multe din informațiile primite despre evenimentele din decembrie au fost exagerate, din motive diverse: uneori în chip deliberat, deci cu un element de intentionalitate, alteori din cauza numeroaselor zvonuri, greu de verificat.

Opinia publică, ziariștii, și-au pus întrebarea, pentru ce aceste informații au fost manipulate. Nu știu dacă avem astăzi un răspuns precis la această întrebare. Cum nu sînt un jurnalist fac numai această constatare. Căci față de celelalte țări din Est lucrurile s-au petrecut aici altfel, mult mai dificil, cu sînge, cu lupte. Iar situația nu s-a limpezit prea mult nici după alegeri, dovadă sosirea minerilor. Aceste evenimente au avut mai multe consecințe: o oarecare dificultate a opiniei publice de a înțelege ce se petrece în România și impresia multor francezi, deși fără îndoială ceva s-a schimbat după Ceausescu, că nu s-a schimbat îndeajuns și, în unele domenii chiar deloc. Sînt mulți francezi preocupați de aceste probleme, pentru că noi înțelegem că revoluția care s-a făcut să însemne sfîrșitul unui regim și nu doar căderea unui om care-l simboliza. Situația de zi cu zi din România arată că schimbările vor fi dificile și de durată, iar situația poate deveni uneori foarte îngrijorătoare. Cred că reacția comunității internaționale, privind această situație este foarte semnificativă: o mare prudență față de evenimentele care se desfășoară în România.

Cît despre noi, sîntem o organizație umanitară și am decis să continuăm ajutorul pentru România deoarece gîndim că a aduce alimente și îmbrăcăminte pentru orfani și cărți pentru studenți e un lucru pozitiv.

Oricare ar fi situația politică, socială sau economică, venind în mod constant în România, întîlnind oameni, adesea cu opinii politice diverse și contradictorii, putem contribui, în felul nostru modest, ca libertatea să devină ireversibilă aici.

Această este convingerea noastră ca asociație, dar fără a ne amesteca în mod partizan în politica românească. Nu aceasta este rolul nostru. Tranziția de la dictatură la democrație este foarte grea și noi înțelegem acest lucru. Trebuie să fim optimiști, dar există riscuri enorme. O revenire, o restaurație, ar fi catastrofală pentru România. Cred că și Guvernul, și reprezentanții opoziției, chiar dacă nu împărtășesc aceleași idei, vor cu toții — sper să nu mă înșel — ca situația să nu se degradeze pînă la punctul în care se pot produce convulsii și confruntări, ceea ce ar fi extrem de grav pentru poporul român.

REP.: Revenind la specificul Asociației „Solidarités Roumanie" cum s-a acționat pentru a obține alimentele, veșmintele, cărțile și alte bunuri pe care le-ați distribuit în România?

A. B.: Noi sîntem ceea ce în limbajul tehnocraților, la Paris sau Bruxelles se cheamă organizația non-guvernamentală, o asociație printre alte zeci de mii de organizații în toate domeniile, care acționează în Franța, cu scopuri culturale și umanitare. Sîntem o organizație independentă, deci am lansat apeluri către municipalități care sînt vreo 35 de mii, prin intermediul săptămînalului „VSD" care a susținut de la început acțiunea noastră. Aceste apeluri au fost reluate și de alte media. Am apelat îndeosebi la industria alimentară și la rețeaua de desfacere, ca și la editori. Mijloacele noastre provin așadar, de la diverși parteneri.

Din luna ianuarie am adus cinci convoaie umanitare, fiecare convoi avînd două camioane mari, de 29 de tone și un vehicul însoțitor. Am dus noi însine ajutoarele în orfelinate. În fiecare orfelinat facem o anchetă, pe bază de chestionar, pentru a avea o perspectivă cît mai exactă asupra realității: probleme pe grupe de vîrstă, alimentație specifică etc. Dorim să adaptăm treptat ajutorul nostru trebuințelor. Am realizat cinci mișcări aducînd ajutor pentru circa 60 de orfelinate, cîteva zeci de școli, 80 de tone de alimente produse care se găsesc cu greu în România.

REP.: Cum se face distribuirea acestor ajutoare?

A. B.: Mai întîi noi avem [illegible] reprezentanți. Am avut dimpreună destul de dure cu directorii, contabilii, asistentele. Cerem fiecărei instituții cîte o dare de seamă detaliată despre ce și cît a primit fiecare copil.

Pentru noi sînt importante contactele cu cît mai multe persoane, pentru a înțelege trebuințele și, în fapt, a înțelege ce se întîmplă în România, pentru a putea mărturisi despre aceasta în Franța. Această mărturie este, după părerea mea, esențială. Noi am mai activat și în alte țări: Liban, Afganistan, Bolivia, Polonia, Etiopia și considerăm că este foarte important a depune mărturie despre realitățile din țările pe care le ajutăm, aceasta însemnînd un pas spre cunoașterea adevărului care nu e întotdeauna foarte ușor de descoperit.

REP.: S-a vorbit mult în presa occidentală despre condițiile dramatice din casele de copii. A devenit, din nefericire, celebru „Cazul Hoghiz". Cunoașteți bine situația, ce părere aveți?

A. B.: Nu e cazul să înfrumusețăm situația. Vă puteți da seama că într-un regim al penuriei, orfanii și straturile marginale ale societății au acuzat cel mai mult această situație. E și cazul persoanelor în vîrstă. În ceea ce privește orfanii sînt trei tipuri de situații. Primul tip îl cuprinde pe copii sub trei ani, mulți bolnavi de SIDA. Poate de aici provine șocul emoțional al opiniei publice internaționale. România nu dispunea nici de mijloace de depistare, nici de mijloace de vindecare. Era o dramă.

A doua categorie este cea a deficienților pshihomotori, numiți cu un termen teribil irecuperabili. Eu personal nu am văzut decît deficiențe ușoare, dar am amici, medici sau infirmiere, care mi-au povestit că în multe locuri, condițiile de viață ale acestor irecuperabili sînt cu adevărat inumane. Ei trăiesc ca niște animale.

Și al treilea caz este cel al orfanilor în general, care nu sînt aici irecuperabili, nici handicapați, nici atinși de SIDA, ci au alte probleme. În primul rînd cea a alimentației — am văzut mulți copii pînă la trei ani, atinși de rahitism, ceea ce atestă clar carențe de nutriție — apoi există probleme serioase de igienă și de umanizare a condițiilor de viață ale acestor copii, pentru că, în multe instituții, nu există suficient personal, în special cel cu competență necesară.

Din decembrie, am văzut că unele măsuri au fost luate, îndeosebi mărirea numărului de personal. Chiar pot spune că acești bieți copii s-au simțit și ei eliberați.

Am prevăzut împreună cu Ministerul Învățămîntului un program de colaborare și ajutor sistematic. Situația acestor așezăminte este ineficientă de la dezastruoasă la satisfăcătoare și bună.

REP.: Domnule Boinet, vă întreb, la finalul discuției noastre, care sînt motivele și motivațiile dumneavoastră în urmărirea și coordonarea cu atîta pasiune și devotament a acestor programe de ajutor?

A. B.: Eu m-am angajat în acțiuni umanitare acum zece ani. Am fost în Bolivia, Laos, Cambodgia, Afganistan. Asociația noastră a realizat 60 de acțiuni umanitare în timpul războiului din Afganistan, iar eu am participat la zece dintre ele.

Pentru fiecare țară, realizăm un demers special. Sigur, este și intuit bine, trebuie să aibă motivație: ceea ce facem noi nu e un job, o meserie oarecare, îți trebuie o anumită stare de spirit ca să o faci.

Cît privește România, am avut prieteni care, cu ocazia Crăciunului anilor 1987 și 1988, au venit în România cu mici camionete, aducînd ajutoare destul de limitate. În regiunea Clujului. Ne întrebam atunci ce putem face pentru români, dar era foarte dificil, aproape imposibil, pentru că totul era controlat, supravegheat, iar oamenii cu care am venit în contact erau foarte primejduiți.

În ultimele șase luni ale lui 1989, am imaginat un plan care ar fi cuprins primăriile din comunele înfrățite cu sate franceze, în scopul de a bloca aplicarea planurilor de sistematizare. În Franța există peste 2.600 de comune înfrățite cu cele din România.

În 21 decembrie eram hotărît să vin în România, cuajutoare, orice s-ar întîmpla.

Eram motivat în plus de faptul că România era țara din Est unde dictatura a fost cea mai dură și situația economică era cea mai precară. Pe 21 decembrie seara am sosit la Paris de la Beirut. Mi-am sunat prietenii și le-am spus că trebuie să facem ceva pentru România.

În 22 decembrie mi-am spus: „E o șansă istorică. Trebuie că schimarea să fie treversibilă".

La 12 ianuarie eram la Timișoara cu primul convoi. Raporturile pe care le-am stabilit cu România, contactele cu românii, francofonia lor, dragostea lor pentru limba franceză, ne-au dat o motivație în plus pentru a continua.

Și continuăm.

OPINII DESPRE...

Iorga, un vot

Una dintre obiecțiile cele mai dure și mai de efect în campania de compromitere a democrației o constituie exaltarismul dreptului de vot. În opinia populară circula formula: „Votul celui mai prost om are aceeași valoare ca cel al lui Iorga, omul cel mai învățat".

Această justificată și dureroasă obiecție este evitată în dezbaterile ideologice la nivel științific, pentru a nu prejudicia principiul Egalității, dar și pe considerentul că discuțiile n-au dus la nici un rezultat. A evita problema rămîne, totuși o eroare, căci un răspuns trebuie dat problemei, cauțînd-se cel puțin o remediere parțială, dacă o soluționare radicală nu este posibilă.

Cu convingerea că remedieri parțiale sînt posibile, îndrăznind cu acest prilej, nu limitez a oferi o soluționare, [illegible] ce vin în sprijinul [illegible] privind Egalitatea dreptului de vot.

Datele aparțin celebrului sociolog Jacques Ellul, care menționează că: „Einstein, extraordinarul geniu matematic, nu cunoștea nimic din realitatea umană sau politică". De asemenea, despre Robert Oppenheimer, alt savant celebru, apreciază că: „Dezi el părea receptiv la cultura generală, opiniile sale politice și sociale erau la nivelul omului de rînd al străzii".

Într-adevăr nu-i exclus ca: oameni simpli, trăind nemijlocit deficiențele și frămîntările vieții sociale, să voteze cu mai mare competență decît savanți izolați în Turnul de Fildeș. Cu toate acestea, incontestabil mai rămîne că: multe dintre voturile celor mai puțin școliți și mai puțin informați sînt, adesea, potrivnice intereselor generale ale statului și ale societății...

VICTOR ISAC

Concediu la Neptun

(Urmare din pag. 1)

dru Niță și cu responsabilul de gardă — profil urgențe, dr. Mircea Popescu. Poliklinica asigură servicii medicale de chirurgie, ginecologie, internă, radiologie, ORL, stomatologie, pediatrie, asistentă la domicilii și funcționează numai în sezonul estival. Medicii sînt detașați din toată țara.

Anul acesta au fost adusi, inecati, 10 cetățeni, dintre care 2 copii. Alți 6 au fost salvați prin terapie intensivă. Cei salvați la punctele de prim ajutor de pe plajă nu sînt înregistrați.

Policlinica asigură asistență medicală pentru 51 de mii de oameni pe serie, plus vreo 20 de mii care locuiesc clandestin sau la particulari. S-au înregistrat 30 de cazuri de BDA — boală diareică acută — în luna iulie, dar au fost repede localizate și vindecate. Greutăți? O mulțime.

— Lipsa de cadre medicale, în special de reanimatori și chirurgi. Din cele 6 puncte de prim ajutor din stațiunile Olimp, Jupiter, Cosmonaut, Cap Aurora, Neptun și Venus, funcționează numai 4.

— Aprovizionarea cu medicamente este făcută numai [illegible] binevoința directorului Cois și înțelegerea celorlalți colegi de la Spitalul teritorial Mangalia.

— Funcționează doar 6 mașini de salvare. În schimb, pentru asigurarea permanenței urgenței.

Toți angajații au lucrat [illegible] (fiind într-un număr [illegible] ficienți), însă nu se știe [illegible] vor fi [illegible] atîtea gărzile, pentru zile [illegible] sînt prea mulți [illegible] medici sînt [illegible] de urgență fără motiv [illegible] noapte au fost solicitați [illegible] să sperie un copil care nu vrea să mănînce.

— Oficiul de cazare nu [illegible] este [illegible] disponibile [illegible] policlinicii camere [illegible] contra cost. [illegible] nu oferită atîta confort [illegible] munca lor?

Străinii, cu tot cu vilele [illegible] ristii obișnuiți sînt în [illegible] mai mult de 10 la sută [illegible] talul turiștilor.

Curățenie deosebită [illegible] vitate și [illegible] terii pozitive [illegible] salariaților de la Policlinica [illegible] tun.

★

Aici s-ar părea că se [illegible] concediul nostru la [illegible]. Sînt multe de spus despre [illegible] taurante, baruri, [illegible] muriștilor, profesionalismul [illegible] lierilor. Natura a fost prietenoasă [illegible] re. Nisip, apă, soare. Dumnezeu ne-a dat. Depinde însă de noi să cîștigăm Marele Premiu al turismului acest fapt este [illegible]. Dar e încă lung drumul [illegible] departe!

Ce citim în proiectul Legii societăților comerciale

PIAȚA LIBERĂ

Fug mărfurile

Rafturile comerțului nostru (încă) socialist

Cind și cum a dispărut

Monumentul infanteriei

PARLAMENTUL

Comemorarea a 50 de ani de la Dictatul de la Viena

Cine compromite Poliția Română?

Un drept al țăranilor

Pădurile cu fîneațe, luncile, zăvoaiele

NOTE ȘI COMENTARII

Fără sonor

La Stejari, crește pirul

Robii apelor (cînd curg)

Trenurile — spre nicăieri

www.c.ro

DREPTATEA INTERNAȚIONAL DREPTATEA INTERNAȚIONAL DREPTATEA

ROMÂNIA — așa cum este văzută în afara granițelor

„THE NEW-YORK TIMES":

Dificultățile prin care trece economia românească

Ziaristul american și-a îndreptat atenția spre atît de mult discutatul compartiment al privatizării economiei în România. El și-a fixat observațiile asupra doamnei Anda Balgău, fostă secretară, care a devenit proprietara unui magazin, și spre domnul Petru Rareș, simplă asemănare de nume cu un alt domn, economist, care a studiat în Occident, profilat acum tehnocrat.

Ziaristul american descrie dificultățile prin care trece în momentul de față economia românească, după care vorbește de doamna Balgău sau, poate atît și eu, Balgău, ziarul din care citim reportajul neavînd semnele de punctuație ale alfabetului romînesc, doamna Balgău deci, care și-a deschis în București un mic magazin și domnul Rareș, director-adjunct la o firmă al cărui obiect este atracția investițiilor străine în România.

Doamna Balgău și-a deschis magazinul încă în urmă cu patru ani, în apropiere Casei Armatei din capitală. Pînă la Revoluția din decembrie ea era obligată să vîndă numai articole pentru care avea autorizație — ceramice pentru mîncare și buchete de flori pentru aceleași ocazii. Numai că imediat după răsturnarea lui Ceaușescu proprietara și-a extins sortimentele, transformîndu-și magazinul într-un adevărat centru comercial față de standardele românești. Găsești acum blugi de fabricație turcească, ciorapi italienești, rujuri chinezești și tricouri românești. Magazinul doamnei Balgău, în care mărfurile stau clale peste grămadă, este la București un fel de Cristian Dior la Paris.

De la ora 10 dimineața și pînă la ora închiderii, în fața magazinului doamnei Balgău se formează o coadă de cumpărători. Magazinul, de mărimea unui salon, are pereții îmbrăcați în oglinzi, rafturi de metal și trei tinere vînzătoare îmbrăcate elegant. Doamna Balgău, fostă secretară la Ministerul Comerțului Exterior, spune că a reușit să obțină permisiunea deschiderii acestui magazin particular datorită abilității sale neobișnuite. Afacerile merg strună, așa încît se gîndește să deschidă în curînd încă un magazin, adăugînd, în cazul în care primește aprobarea.

Doamna Balgău și soțul ei, Constantin, au pus și bazele unui atelier pentru confecționarea de tricouri sportive. Și acestea se vînd bine, deși sînt destul de scumpe. Una dintre cliente este de părere că magazinul este unul din cele mai bune din București, dar că prețurile sînt exorbitante pentru cineva cu un salariu modest. Aici, spunea cumpărătoarea, găsești de toate. Magazinele de stat sînt de rîsul lumii.

Aprovizionarea micului magazin particular se face cu mașină proprie din Grecia, Turcia și chiar Abu Dhabi. Soții Balgău sînt în căutare de mărfuri de calitate. De la deschidere și pînă la ora închiderii patroana și vînzătoarele deabia își pot trage sufletul. Cum am văzut, clienții stau la coadă, iar comerțul particular poate înflori numai printr-o comportare civilizată față de client și o aprovizionare adecvată.

Și acum cîteva cuvinte despre celălalt erou al reportajului apărut în „New York Times".

Petru Rareș, cel care se ocupă de atragerea capitalului străin în România, muncește și el mult mai mult decît o făcea pînă în decembrie anul trecut. Economistul, în vîrstă de 42 de ani, are sarcina de a explica investitorilor străini că România nu este iadul violenței, așa cum a fost ea zugrăvită, o țară care dorește cu seriozitate să-și modernizeze economia.

Autorul reportajului din „New York Times" se referă în continuare la aducerea minerilor la București și impresia lăsată de această măsură nechibzuită a guvernului. A fost momentul în care țările industrializate, țările capitaliste, au devenit suspicioase cu privire la investițiile de capital în România.

Domnul Rareș nu este de acord cu imaginea pe care țara noastră și-a cîștigat-o în străinătate. El pledează pentru investiții străine care ar putea redresa industria și economia românească în general. În biroul său instalat într-o vilă elegantă, Rareș joacă rolul de gandă pentru potențialii investitori din Europa și Statele Unite. El este omul de legătură cu Occidentul și recunoaște că România mai are multe de făcut pentru a atrage și a câștiga încrederea firmelor occidentale, mai ales în ceea ce privește lichidarea grelei moșteniri lăsată de regimul comunist și pe linia privatizării comerțului și industriei. Și ziaristul american își încheie reportajul său din „New York Times" cu cîteva impresii despre domnul Petru Rareș.

„Vorbind fluent franceza și engleza, cunoscînd bine procedurile, Rareș și-a luat doctoratul la Institutul european din Belgia. El se exprimă ca un capitalist, ca un absolvent al Facultății de economie și comerț de la Harvard. Dar declară candid că a fost comunist. Dacă nu aș fi fost comunist, spune el, nu aș fi avut acum pregătirea necesară de a-mi ajuta țara. Dacă urmăriți să aveți o bună pregătire, să urcați pe treapta cea mai înaltă a profesiunii dvs. trebuie să fi fost membru de partid" — a declarat Petru Rareș interlocutorului său, ziaristul american.

Florile au dispărut de mult din țevile tancurilor, tancurile au rămas. Aparatul puterii construit de Ceaușescu pentru controlul unui popor dezamăgit funcționează excepțional în România, ca și înainte. Din păcate, doar cîteva capete au fost schimbate.

„LA STAMPA":

Bagdadul între Nürnberg și București

Cotidianul italian „La Stampa" a publicat un material în care se arată că Saddam Hussein știe că nu are altă alternativă decît dacă pierde, nu va ieși la pensie, ci va fi foarte probabil asasinat fizic. Dacă scapă cu bine, Nürnbergul lui va avea loc foarte aproape de Bagdad, dar într-un mod mult mai dramatic. Amenințarea cu un proces pentru crime de război nu pare să aibă nici un efect asupra lui S. Hussein. Dar i-ar putea determina pe colaboratorii lui să mediteze. Situația lor este grea. În cazul unei evoluții nefavorabile a crizei au și ei o cale de ieșire: **„Modelul românesc"** în Irak. Ei ar putea evita să dea pe eșafod împreună cu liderul lor, dacă în ultimul moment vor apărea în calitate de judecători. În acest rol se vor prezenta lumii nu în calitate de complici, ci de executori. Ar putea inscena pentru Bagdad fie un „Nürnberg, fie un București. Pentru niște disperați, aceasta poate fi o tentație extraordinară". (D.P.A.)

„MÜNCHENER MERKUR":

Bonzi și birocrați: România și sugrumarea dorințelor de schimbare

Bonzen und Bürokraten: Rumänien im Würgegriff erprobter Wendehälse

Manipulierte Nachrichten aus zerschossenen Büros – „Nur Zigeuner reisen au

București. — Țevile tancurilor se disting amenințător pe cerul strălucitor albastru de deasupra Bucureștiului. Soldați tineri, în majoritate, lucrează nesigur, din ochii lor vorbesc în acelas timp speranța și scepticismul. Pistoalele automate aruncate neglijent peste umăr și cuțitele ascunse în curea le conferă un aer îndrăznet. Comportarea lor produce un efect deosebit, la fel și mina accentuat severă cu care-i mustră pe vizitatori. Soldați și tancuri sînt postați în jurul clădirii Televiziunii Române, ocrotesc centrala bucureșteană de formare a opiniilor, unul din cele mai importante instrumente în mîinile guvernanților. Ele trebuie să ascundă ceea ce a facilitat urmașilor lui Ceaușescu luarea puterii în țară: intrarea în funcțiune a televiziunii prin critici și ocozitie.

Holul de la intrare este gol și neîmpodobit. Nici un tablou nu deranjează trista singurătate a spațiului. Liftul urcă greoi. Este fericit să-l poți părăsi după secunde ce par fără sfîrșit.

Antecamera directorului televiziunii... În pereți, tavan, dulap — nenumărate împușcături, amintiri ce au rămas din revoluția din decembrie 1989.

Emanuel Valeriu, directorul televiziunii române, și prin aceasta, al doilea om cu putere din televiziune. Își întîmpină oaspeții cu strîngeri de mînă, doamnele cu sărutări de mîini galante. Valeriu este un „Weltmann" și știe să o și demonstreze. Cu o gestică anume îi atrage atenția oaspetelui său asupra nenumăratelor împușcături din pereți și tavanul camerei. „Trebuie să știți: aici, sub această masă de conferință s-au ferit, în timpul revoluției, Ion Iliescu și Petre Roman de glioanțele teroriștilor care trăgeau din elicoptere cu mitraliere. Doamna Iliescu a dormit șase nopți la rînd sub această masă".

Camera și rafturile, la fel de goale ca și biroul directorului opiniei oficiale din țară nu au fost reparate. Împușcăturile trebuie să amintească pentru toate timpurile, dramatice zile de Crăciun care au transformat și au îmbunătățit totul în România și pentru români!?

Populația României s-a obișnuit între timp să se reîntîlnească pas cu pas, cu excepția vîrfurilor ierarhice ale lui Ceaușescu, cu vechi bonzi și birocrați. Pe cine mai mîră asta: pe 27 decembrie, numai după cinci zile după revoluție, noii deținători ai puterii au dat un decret-lege în care era explicat clar că structurile puterii fostului regim dictatorial care sînt și rămîn dizolvate, vor fi preluate fără a vătăma aparatul puterii. Emanuel Valeriu aparține acestora. Dacă dăm crezare experților, este vorba de un exemplar deosebit al acestei specii de oameni. Situația de a înota împotriva curentului nu o cunoaște; întoarcerile sale se repetă periodic. Înaintea revoluției trimitea, sub nume fals comentarii despre România la radio „Europa Liberă" din München. Natural, el aparține de mult timp clicii din jurul șefului guvernului, Petre Roman și Silviu Brucan, exponentul cenușie, ideologul șef al fostului F.S.N.-ului. Bineînțeles a fost mereu contra lui Ceaușescu. Și-a dovedit pe...ce mai poate dori omul său? Două întrebări: Cît de independenți este televizia în România?* Răspunsul vine greu în minte. Este greu: „Absolut liberă, nimeni o influențează".

Bineînțeles. Pe biroul său află trei telefoane. Unul lipsește discul; se pot da doar telefoane, nu și de primit. La capăt al firului se află centrala Frontului... Este singurul telefon care a sunat — de mai multe ori — în timpul cutiei.

A doua întrebare: Ce credeți dumneavoastră că mulți români intore spre România?* Nici de data aceasta Valeriu nu stă pe gînduri. „Cine pleacă? Ăștia sînt țiganii, iar după ei nu mai nimeni". Atît de simplu. Părăsesc cu plăcere locul o anumită senzație neplăcută în stomac.

Cunoscători ai televiziunii mine sînt de altă părere; emisiunile sînt manipulate mai mult decît deunăzi, la „Statemente", cît și la Neîncrederea nu a dispărut atmosferă. Abia de cînd prezentator la radio-Europa emis propoziția: televiziunea și radioul s-au aflat de la ceput sub conducerea domnului Ion Iliescu".

Unde mai rămîne loc speranța care a încălzit numărate inimi de la momentele din decembrie 1989? student din Piața Universității se autoîncurajează: „Este rău șansa ca oameni foarte buni să spargă crusta din interior. Nu trebuie să cedăm".

Am-l-a reținut
ODETTE HANGA

Greva constructorilor români de la combinatul din KRIVOI ROG

Un număr de 4 000 de constructori români care participă la construirea Combinatului de îmbogățire a minereului de la Krivoi Rog, sudul Ucrainei, au declarat grevă. El cer să li se asigure produse care în situația actuală din Uniunea Sovietică sînt extrem de deficitare — televizoare, frigidere, mașini de cusut și altă aparatură tehnică.

Conflictul se pregătea de mult timp, mai ales din cauza neconcordanței acțiunilor departamentelor. Șantierul se află pe teritoriul Ucrainei, iar Ministerul comerțului al U.R.S.S. consideră că Ministerul comerțului al acestei republici este cel care trebuie să asigure fondurile de marfă respective. Însă acesta din urmă are o altă părere: întrucît șantierul este de importanță unională, ministerul unional trebuie să se ocupe de problemele lui. Nici satisfacerea acestor cerințe pe plan local nu pare posibilă. Ivan Markovski, șeful Direcției comerciale a Comitetului regional executiv al Sovietului din Kirovograd, a declarat că cererea anuală a constructorilor români de pildă la televizoare este de 5000, în timp ce fondurile anuale ale regiunii sînt de 8 000. O situație similară există și la alte produse.

În prezent, se iau măsuri pentru rezolvarea conflictului. Pe șantier au sosit reprezentanți ai Ministerului comerțului al Ucrainei pentru a examina în detaliu situația. Dar fiecare zi neluată de constructori înseamnă pierderi mari. (TASS)

Piața Universității din nou în atenția agențiilor de presă

Începînd din 22 august, Piața Universității din București a fost din nou teatrul unor manifestații ostile autorităților. Zilnic, timp de cîteva ore, Piața a fost ocupată. Astfel, la 26 august manifestația de protest și „ocuparea" s-au desfășurat conform unui scenariu devenit deja „clasic" de cinci zile. Circa 400 de polițiști au intervenit pentru a-i împrăștia pe protestatarii ce se instalaseră în Piață. Manifestanții i-au atacat cu pietre pe polițiștii sosiți în pas alergător, care au încercat să-i încercuiască pe protestatari. Forțele de ordine au folosit bastoanele și au arestat mai mulți manifestanți. Persoane „civile" au operat, de asemenea, arestări.

Ministrul de interne, care, duminică, a anunțat că, începînd din 22 august, au fost arestate 80 de persoane, a reînnoit apelul său „către toți cetățenii să susțină poliția și să se desolidarizeze de manifestațiile destabilizatoare".

La 26 august, două sute de persoane au început, aparent spontan, să traverseze Piața Universității, strigînd „Jos Iliescu", fără a-și declara apartenența la vreun partid sau vreo formațiune politică. Ca și în zilele precedente, între manifestanți se aflau numeroși adolescenți — adesea copii și adulți foarte sărăcăcios îmbrăcați. Majoritatea nu au nimic comun cu cei care au ocupat Piața Universității în primăvară, timp de 50 de zile, printre care se numărau numeroși intelectuali, studenți și reprezentanți ai clasei de mijloc. „Liga Studenților", una din principalele organizații contestatare din primăvară, a declarat de altfel că nu are „nici o legătură" cu manifestațiile.

Frontul Salvării Naționale a cerut tuturor partidelor politice, sindicatelor și poliției române să se „desolidarizeze" de aceste manifestații cu „caracter destabilizator".

În interviul acordat Televiziunii române, ministrul de interne a arătat că detașamentele sale „sînt hotărîte să asigure ordinea publică... Nimeni nu ne poate opri să aplicăm legea", a spus el, adăugînd că va propune o nouă lege de organizare a Ministerului de Interne și de desfășurare a activităților poliției.

În legătură cu situația refugiaților români din Cehoslovacia (CTK)

Situația la fața locului

O parte considerabilă a refugiaților români au fost cazați într-un hotel din Praga, prevăzut a fi renovat, a declarat vice-primarul capitalei cehoslovace, F. Dusek, membrilor Comitetului bisericesc și umanitar al Consiliului Național Ceh.

O sută de români sînt adăpostiți în trei centre de propagandă din Praga, asigurîndu-li-se hrană, paturi, așternuturi și control medical.

F. Dusek a relevat că Cehoslovacia este absolut necogătită pentru un eventual val de imigranți nu numai din România, ci și din Bulgaria sau Uniunea Sovietică. El a subliniat că în Cehoslovacia trebuie înființate cel puțin trei-patru lagăre pentru refugiați, avînd cîte 2 000—3 000 locuri și trebuie elaborată legislația corespunzătoare.

Opinia publică din orașul Mimon își exprimă protestul împotriva preconizatei amplasări a refugiaților români la 14 km de orașul lor(în fosta garnizoană sovietică). Totuși, armata cehoslovacă — căreia îi aparține obiectivul — are o atitudine pozitivă față de această hotărîre. Urmează să se hotărască dacă va fi înființat aici unul din cele două lagăre pentru refugiați. Al doilea lagăr ar putea fi înființat în orașul Krasna Lipa, iar la Praga se propune distribuirea în acest scop a clădirii catedrei militare a institutului de învățămînt superior din cartierul Matole.

Declarația președintelui Havel

Dacă noi, în țara noastră, ne vom purta ca niște rasiști, putem să ne luăm adio de la întoarcerea în Europa, a declarat la o conferință de presă președintele Vaclav Havel, comentînd poziția critică a unei părți a opiniei publice cehoslovace față de șederea refugiaților români în Cehoslovacia.

Președintele Havel a mai declarat că este îngrijorat de manifestările de rasism față de cetățenii români. Zeci de ani cehii și slovacii au considerat firesc ca toate țările să-i primească pe emigranții cehoslovaci și acum cît de crud se poartă cu oamenii aflați la nevoie! — a subliniat șeful statului cehoslovac, adăugînd că este posibil ca înaltul comisar al O.N.U. pentru refugiați să facă o vizită în Cehoslovacia.

Declarație a conducerii Forumului cetățenesc

Consiliul Centrului de Coordonare al Forumului cetățenesc a transmis agenției CTK textul unei declarații care cuprinde un apel adresat nu numai locuitorilor orașului Mimon, ci și tuturor locuitorilor din zonele urbane și rurale cehoslovace.

Ideea returnării refugiaților este inacceptabilă. Cehoslovacia trebuie să le acorde azil politic, în orice caz, pînă cînd se va lua o hotărîre privind domiciliul lor. Desigur, afluxul de emigranți în R.F.C.S. trebuie controlat, ținînd seama îndeosebi de posibilitățile limitate ale economiei cehoslovace, se arată în declarație.

Atmosferă pesimistă în România

La opt luni după revolta împotriva dictatorului și la trei luni după primele alegeri libere, doar puțini români mai vorbesc de evenimentele din decembrie ca de o „revoluție". Oamenii au, între timp, din nou alte probleme.

Ziarul „Tineretul liber" aprecia, printre atele: mîile de morți ne-au adus din nou raționalizarea. Locurile de muncă dobîndesc în România o valoare de raritate. Aprovizionarea este din ce în ce mai proastă. Nu mai este un secret pentru nimeni că întreprinderile nerentabile se vor autodesființa și, împreună cu ele, întreaga economie. Cotidianul tineretului conchide: Toate au rămas ca înainte.

Premierul Petre Roman încearcă să scoată țara din impas, anunțînd un fel de ultimatum de 18 luni, avînd în vedere că legislația privitoare la privatizare trebuie aplicată. Modernizării economice, după model occidental, îi acordă trei-patru ani. Voința minorității germane, cotidianul „Neuer Weg", critică: moștenirea birocrației macină și mai mult decît în epoca Ceaușescu.

În pofida acestei situații, românii par să nu fi abandonat speranțele. Un sondaj de opinie relevă că 87,5 la sută din cei interogați și-au manifestat încrederea în conducerea alesă la 20 mai.

Numai 5,6 la sută o resping ferm. 70 la sută din cei sondați cred că guvernul poate soluționa problemele economice și sociale, 15 la sută nu au o asemenea convingere.

Popularitatea președintelui Iliescu a scăzut. La alegeri a întrunit un surprinzător procent de 85 la sută din voturi, acum numai 67,5 la sută mai sînt în favoarea fostului comunist care răsturnat pe Ceaușescu.

Atitudinea conducerii față de opoziție — mai ales brutalitățile minerilor fideli lui Iliescu în fața de demonstranții care au ieșit în iunie pe străzi împotriva președintelui — este pentru mulți (circa 60 la sută) motivul reticenței investitorilor străini în România. Iar cînd premierul Petre Roman își exprimă speranța că România va avea nevoie de șase ani pentru a atinge „standardul european de viață", atunci acesta nu face decît să confirme pesimismul. (D.P.)

Un interviu al regelui Mihai

Întrebare: Cum vedeți de aici, din Elveția, situația României și perspectivele ei imediate?

Răspuns: Situația nu este îmbucurătoare, chiar dacă este privită de pe malul lacului Geneva. Am avut mari speranțe cu prilejul evenimentelor din ianuarie și februarie anul acesta, dar acum — cu jumătate de an mai tîrziu — se pare că totul s-a întors pe vechiul făgaș al totalitarismului. În ce privește viitorul îndepărtat, sper într-o cotitură spre mai bine, dar este absolut imposibil să spui cînd va veni.

Întrebare: Aici la Caux, ne aflăm la sediul Societății pentru Inovirea morală. În Cehoslovacia, problema moralei este una dintre cele mai actuale. Cum stau lucrurile în România?

Răspuns: În România, în cursul ultimilor 40 de ani s-a ajuns la o decădere morală totală. Dar înnoirea morală este singura noastră șansă! M-a impulsionat convorbirea de cîteva ore pe care am avut-o aici, la Caux, cu studenții români. Ei sînt de părere că principiile societății pentru Inovirea moralei ar trebui să fie cunoscute de cît mai mulți români. Reînnoirea morală în România nu va fi un lucru simplu. Va dura foarte mult pînă cînd România se va pune din nou pe picioare.

Întrebare: Sfîrșitul secolului XX și monarhia pot fi puse una lîngă alta?

Răspuns: Cred că nu este o problemă. În Europa există astăzi nu mai puțin de șase monarhii și ele funcționează foarte bine, poate chiar mai bine decît nemonarhiile. Un mare avantaj al monarhiei constituționale îl văd, printre altele, în faptul că, deși nu este un stat prin excelență politic, el garantează oamenilor, în afară de alte avantaje, o pace permanentă. Aud foarte des cum oamenii compară Spania cu România; pînă în 1947 și România a fost monarhie. Dar astăzi situația celor două țări nu se mai poate compara. Cînd vărul nostru Juan Carlos a devenit rege, în Spania era o orînduire de stat care funcționa. În cazul României, astăzi, nu prea este de la ce să se pornească. Juan Carlos a reușit să treacă pe cale pașnică de la dictatură la democrație. Cred că în România s-ar putea ajunge, anul acesta, la același lucru. Din păcate, nu mi s-a oferit această posibilitate. („Lidova noviny").

Geneva ca un vis

Cîf scorul foarte onorabil de cinci la patru, copiii din Singeorgiu de Pădure s-au înclinat în fața celor din Plan-les-Quates, o comună din Elveția. Acest meci de fotbal încheie o întîlnire cu mult mai lungă dintre copiii români și gazdele lor elvețiene. După cele două săptămîni petrecute ca oaspeți ai familiilor comunei, cei șase băieți și patru fete între 9 și 14 ani vor reveni acasă.

Înainte de plecare, inițiatorii acestei acțiuni au organizat o seară recreativă, la care i-au invitat pe copiii români, familiile care i-au găzduit și reprezentanți ai autorităților.

Michel Strohbach, președintele Asociației „Singeorgiu" și principalul inițiator al acțiunii, a declarat cu satisfacție: „Bilanțul acestei experiențe este extrem de pozitiv. Este adevărat că acești copii vin din medii destul de favorizate. Sînt cei mai buni din clasa lor sau sînt copiii familiilor care ne-au găzduit cu ocazia vizitei noastre la Singeorgiu. Românii au fost cei care i-au ales pe cei zece copii ce ne-au vizitat. Ei au trăit aici aproape ca într-un vis!".

Margareta Popa, profesoară de chimie și fizică la o școală din Singeorgiu, a însoțit grupul. Și pentru ea călătoria a fost o revelație. „Este o noutate pentru noi toți. Căci printre noi sînt mulți care nu cunosc nici măcar Bucureștiul. Ceea ce i-a impresionat mai mult pe copii a fost peisajul, care seamănă cu cel de acasă, cu deosebire că există flori peste tot. Marea descoperire sînt magazinele cu tot ce au în ele și, de asemenea, amabilitatea familiilor de aici".

Anul viitor, Michel Strohbach intenționează să invite alți copii români. Pentru moment, se gîndește însă la alte acțiuni: dezvoltarea secției de pediatrie a spitalului din Singeorgiu și modernizarea centralei telefonice a orașului, fie și numai pentru a menține legătura cu această localitate. („La Tribune de Geneve").

CALEIDOSCOP EXTERN

● *GEORGE BANU* a scris o istorie a teatrului „a l'italienne" denumită Roșu și Aur, care a fost premiată de critica teatrală franceză. El rememorează evoluția de-a lungul timpului a teatrului baroc, văzută din sala de spectacol. (R.F.I.)

● **FILMUL** american „Pretty Wommen", o comedie romantică, cu subiect inspirat de piesa lui B. Shaw „Pygmalion", face mare succes în America și în Europa. (D.W.)

● **A ÎMPLINIT** 90 de ani scriitoarea Nathalie Sarraute, reprezentantă de seamă a noului roman francez, cea care a introdus în discuția literară „tropismul", fenomen din lumea vegetală. Cu această ocazie aniversară, ea a acordat un interviu ziarului „Die Zeit", în care a răspuns „în doi peri" la întrebări asupra literaturii franceze actuale, unificării Germaniei, literaturii germane și a relațiilor ei cu celelalți autori de generație. (D.W.)

● **PE BROADWAY** în New York fac mare succes două piese cu caracter retro. Comedia muzicală „Grand Hotel", avînd ca vedetă pe Lilian Montevecchi, prezintă viața Berlinului anilor 1928. Filmul cu același subiect a fost un mare succes al neuitatei Greta Garbo. „Fructele mîniei" dramatizare după celebrul roman al lui John Steinbeck este celălalt succes în regia lui Frank Galati. Piesa avînd un buget de 1,5 milioane dolari, antrenează 30 de actori, într-o reconstituire murală a recesiunii economice din America anilor 1930 (R.E.L.)

ANUNȚURI

Începînd cu sîmbătă 8 septembrie 1990 „clubul" P.N.Ț.-cd. tineret, sector 5 din strada dr. Staicovici nr. 25 (Colțea) pune la dispoziția numai membrilor P.N.Ț.-cd. (pe bază de legitimație) în fiecare vineri, sîmbătă și duminică între orele 19 și 23 „DISCOTECA TINERETULUI" (noutăți top, disco, rock etc.). Membrii clubului vor beneficia de un bufet bine asortat, care funcționează și în celelalte zile între orele 9—20.

De asemenea aducem la cunoștință că marți 4 septembrie, ora 18, la sediul P.N.Ț.-cd., sector 5, are loc adunarea tuturor membrilor sectorului.

Sîmbătă, 1 septembrie 1990, va avea loc ședința Cercului de Studii AGRICULTURA.
Cei interesați sînt rugați să participe.

Vineri, 31 august 1990, va avea loc ședința Cercului de Studii INFORMATICA.
Cei interesați sînt rugați să participe.

ORGANIZAȚIA MUNCITOREASCĂ A PARTIDULUI NAȚIONAL ȚĂRĂNESC — CREȘTIN ȘI DEMOCRAT CU SEDIUL ÎN BUCUREȘTI BD. REPUBLICII NR. 30 ETAJUL 1, INVITĂ PE MEMBRII SĂI DE A SE PREZENTA LA SEDIU ÎN VEDEREA VERIFICĂRII EVIDENȚEI, ÎN FIECARE ZI LUCRĂTOARE ÎNTRE ORELE 10—18.

TOTODATĂ LI SE VOR ADUCE LA CUNOȘTINȚĂ COMUNICĂRI IMPORTANTE ÎN LEGĂTURĂ CU ACTIVITATEA ORGANIZAȚIEI.

INVITĂM PE ACEASTĂ CALE ȘI PE SIMPATIZANȚII NOȘTRI PENTRU CONVORBIRI.

Cititorii din străinătate se pot abona prin „ROMPRESFILATELIA" — Sectorul export-import presă P.O. Box 12 201, telex 10776 presfir București Calea Griviței nr. 64—66.

Tiparul: Combinatul poligrafic București

www.ccr.ro